

Abril 2019

«Si, doncs, jo, que sóc el Mestre i el Senyor, us he rentat els peus, també vosaltres us els heu de rentar els uns als altres» (Jn 13,14)

L'evangelista Joan, quan recorda les últimes hores passades amb Jesús abans de la seva mort, posa al centre l'episodi en què Jesús renta els peus als deixebles. A l'antic Orient era un senyal d'acollida cap a un hoste arribat per camins polsegosos i normalment el feia un servent.

Justament per això en un primer moment els deixebles es neguen a acceptar aquest gest del seu Mestre, però al final Jesús els explica:

«Si, doncs, jo, que sóc el Mestre i el Senyor, us he rentat els peus, també vosaltres us els heu de rentar els uns als altres»

Amb aquesta imatge tan significativa, Joan ens desvela completament la missió de Jesús: ell, el Mestre i el Senyor, ha entrat en la història humana per trobar cada home i cada dona, per servir-nos i restablir la nostra relació amb el Pare.

Dia rere dia, durant tota la seva vida terrena, Jesús s'ha despul·lat de tot signe de la seva grandesa i ara es prepara a donar la vida a la creu. I justament ara dona als seus deixebles, com la seva heretat, les paraules que li estan més al cor:

«Si, doncs, jo, que sóc el Mestre i el Senyor, us he rentat els peus, també vosaltres us els heu de rentar els uns als altres»

És una invitació clara i senzilla, tots podem comprendre-la i posar-la en pràctica de seguida, en qualsevol situació, en qualsevol context social i cultural.

Els cristians, que reben la revelació de l'Amor de Déu a través la vida i les paraules de Jesús, tenen un «deute» vers els altres: imitar Jesús acollint i servint els germans. Per ser, després, ells mateixos anunciadors de l'Amor. Com Jesús: primer estimar concretament i després acompanyar el gest amb paraules d'esperança i d'amistat.

I el testimoni és més eficaç en la mesura que dirigim la nostra atenció vers als pobres, amb esperit de gratuïtat, rebutjant en canvi actituds de servilisme cap a qui té poder i prestigi.

També davant situacions complexes, tràgiques, que se'ns escapen de les mans, hi ha quelcom que podem i devem fer per contribuir al «bé»: embrutar-nos les mans, sense esperar recompenses, amb generositat i responsabilitat.

A més a més Jesús ens demana testimoniar l'Amor no només personalment en els nostres ambients de vida, sinó també com a comunitat, com a poble de Déu, que té com a llei

fonamental l'amor recíproc.

«Si, doncs, jo, que sóc el Mestre i el Senyor, us he rentat els peus, també vosaltres us els heu de rentar els uns als altres»

Després d'aquestes paraules, Jesús continua: «Us he donat exemple perquè, tal com jo us ho he fet, ho feu també vosaltres... Ara que heu entès tot això, feliços de vosaltres si ho poseu en pràctica!» (Jn 13, 15-17).

Comentant aquesta frase de l'Evangeli, Chiara Lubich va escriure: «[...] "Feliços de vosaltres...". El servei recíproc, l'amor mutu que Jesús ensenya amb aquest gest desconcertant, és per tant una de les benaurances ensenyades per Jesús. [...] Com viurem doncs, durant aquest mes, aquesta paraula? La imitació que Jesús ens demana no consisteix en repetir al peu de la lletra el seu gest, encara que l'hem de tenir sempre davant nostre com un exemple lluminós e incomparable. Imitar Jesús significa comprendre que nosaltres cristians tenim sentit si vivim per als altres, si concebem la nostra existència com un servei als germans, si plantegem tota la nostra vida segons aquesta base. Aleshores haurem realitzat allò que Jesús té més al cor. Haurem centrat l'Evangeli. Serem realment feliços»^[1].

Letizia Magri

^[1] C. Lubich, Palabra de Vida abril 1982, en *Parole di Vita*, (Ed. F. Ciardi), Città Nuova, Roma 2017, pg. 233 - 235